

Gregg Hurwitz

De laatste
Orphan

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

Achter de scharlaken deur

Johnny was tweeëntwintig en leefde voor seks. Dat was niet het enige wat hij wilde, absoluut niet, maar al het andere was zo diep in zijn bewustzijn weggezakt dat het naar de achtergrond was gedrongen. Daarom was hij na zijn middelbareschooltijd van Massachusetts naar Manhattan gegaan, waar hij officieel als toneelknecht werkte maar eigenlijk gewoon een jongen was die zich in de toneelwereld ophield om in contact te komen met beeldschone, slimme, getalenteerde vrouwen die op de belofte van de Big Apple waren afgekomen.

Hij was gezegend met een krachtige kaaklijn en een behoorlijke fastball, wat hem een atletisch voorkomen verschafte. Bovendien had hij van zijn moeder een zeker acteertalent meegekregen, en door elke dag een work-out van twintig minuten te doen hield hij zijn sixpack in vorm. Het leek bijna oneerlijk hoe rijkelijk hij door het lot gezegend was, voor hem een reden om daar met eerbied mee om te gaan. En met dankbaarheid.

Lacey was een typisch Amerikaans meisje: rond gezicht met een kuiltje in haar kin, lang haar met een pony, en een mooi figuur. Ze was jong en strak, en hij was jong en strak, en hij wist genoeg om zich er bewust van te zijn dat hij in deze fase van zijn leven het meest moest zien te maken van

elke zinderende seconde die hem geschonken werd. Johnny Seabrook, een ijzersterke naam voor een jongen van eenvoudige komaf, iemand wiens opa vloerlegger was. De echte achternaam, Schetter, was destijds bij aankomst in Ellis Island gewijzigd om voor de hand liggende redenen. Het kostte de familie vier generaties om van Needham naar Wellesley Avenue te komen. Ze waren inmiddels academisch onderlegd, maar nog steeds wisten ze van ouderwets aanpakken. Dat vond Johnny zo geweldig aan New York: iedereen wilde er dolgraag zichzelf opnieuw uitvinden, iedereen was ten eerste bereid om je nieuwe identiteit te accepteren, op voorwaarde dat je de ander op jouw beurt ook in die nieuwe identiteit bevestigde.

Lacey en hij hadden uitbundig seks, zo vaak als ze konden. In de lunchpauze. 's Avonds op zijn futon, voordat ze samen een film gingen kijken, en dan nog eens twee keer voordat ze gingen slapen. Ze was fantastisch, zijdezacht, en haar haar rook naar groene appels en geld. Ze kwam uit de Hamptons, waar de steenrijken waren neergestreken, en hield zich graag in die partyscene op, iets wat hij alleen maar kende van programma's op tv. Maar het was alsof dat de plek was waar alles gebeurde, waarbij 'alles' stond voor de toekomst die hij al van kinds af aan voor ogen had.

Het was nog maar een paar weken aan toen ze zich tijdens een rendez-vous tussen de middag naar hem toe draaide en begon over een feest dat in de Hamptons op Labor Day zou plaatsvinden, van een vent die iets in financiën deed en die het ene feest na het andere gaf, net als Gatsby in het boek. Lacey kon er niet naartoe omdat ze met haar ouders naar de Franse Riviera ging, wat voor Johnny net zo'n fantasiebestemming was als de vijfde maan van Jupiter. Maar ze vond het prima als hij er zonder haar naartoe zou gaan en bestelde zelfs een Uber via haar account omdat ze

wist dat hij dat zelf niet kon betalen. Ze zei dat een paar vriendinnen van haar ook zouden gaan, en het was oké als hij iets met hen wilde, want ze was niet van plan om niks met Franse jongens te beginnen.

De vrouwen in New York, man! Zo anders dan de mensen uit Boston die hij kende, met hun sobere leventjes, hun praktische puriteinse levensvisie en hun calvinistische arbeidsethos.

Het huis lag aan Billionaire's Row, zei Lacey, en toen hij naar het adres vroeg, antwoordde ze met één woord: Tartarus. Sommige huizen die daar stonden hadden namen als die op de Cape. Hij vond een verdwaalde viltstift op de grond naast zijn futon, en omdat hij geen papier bij de hand had, noteerde hij de naam op de zijkant van de witte zool van zijn overjarige Vans.

De volgende zaterdag werd hij 's avonds tegen tien door de Uber aan het begin van een slingerende weg afgezet die wel iets weg had van een koninklijke oprijlaan. De huizen die hier aan de kust stonden oogden als complete paleizen. Ze boden een panoramisch uitzicht op Shinnecock Bay, met aan de andere kant zachte zandstranden. Ook op dit avondlijke tijdstip hoorde Johnny het geruis van de golven en het gekrijs van de meeuwen die zich op de zomerse zuidwestenwind lieten meevoeren. Je kon de zee als het ware proeven.

Hij volgde de gasten die vanaf Meadow Lane naar het enorme huis met de eigen aanlegsteiger liepen. In groepjes mengden de knappe jonge mensen zich met de goed geconserveerde ouderen. Op een ouderwets houten bord stond het woord TARTARUS. De brede letters waren voorzien van een Schotse ruit. Het grind van de rondlopende oprijlaan fonkelde in het schijnsel van de maan, en bedienden in een rood vest parkeerden auto's die stuk voor stuk

meer waard waren dan het huis van zijn ouders. Hij werd meegevoerd door een clubje meiden die gekleed gingen in little black dresses en kwam in een hal ter grootte van het flatgebouw waar hij woonde. Hij passeerde een waterval, liep de tuin achter het landhuis in, waar het feest al in volle gang was. Een gedrongen man met een Warhol-bril – misschien een beroemde ontwerper? – kwam op hem af en bood hem en de vrouwen een snuifje van iets aan op een echte zilveren lepel.

Het leek Johnny niet gepast om te weigeren.

Het feest bubbelde en bruiste, het was een en al pracht en praal, hij lag constant dubbel van het lachen, en iedereen met wie hij oogcontact maakte lachte keihard met hem mee.

Chinese lantaarntjes bungelden aan touwen boven zijn hoofd en verspreidden een rode gloed. In vaten vol ijs lagen krabbenpoten, er werden zowel venkelpasteitjes als vrolijk gekleurde capsules op schalen rondgebracht, en de beste coverband ooit bracht stevige rocknummers uit de jaren tachtig. In de deinende mensenmassa dacht hij dat ene supermodel te zien, en daarna die ene journalist van dat schandaal met de wijnfles. Ook zag hij een politicus – senator? Congreslid? – die hij van het journaal kende. Allemaal beroemdheden die in groepjes stonden te lachen en te drinken en te snuiven en handtastelijk te wezen.

Op de duikplank werd iemand gepijpt.

De superrijken, man!

Twee poppers later liep hij een vrouw tegen het lijf, letterlijk, waarbij de inhoud van zijn derde gin-tonic bijna in haar diepe decolleté verdween. Het kostte hem moeite om er niet naar te kijken. Ze was een godin, met haar afrokap-sel, haar gebruinde huid, en haar losse, van achteren diep uitgesneden zomerjurkje. Haar jukbeenderen werden geac-

centueerd met felle strepen make-up, en ze leek knapper dan menselijkerwijs mogelijk was.

Het voelde verkeerd om zelfs maar naar haar te kijken.

‘Wauw,’ zei hij.

Ze draaide zich als een koningin half naar hem om, waarbij zijn kin bijna door haar blote schouder werd geschampt. In haar nek prijkte een tattoo van een blauw-gouden lint met op de linkerstrook in kleine letters onder elkaar BOSTON STRONG.

Johnny juichte inwendig: hij was zo goed als binnen. ‘Dus jij komt uit Boston?’ Hij tikte met zijn duim op zijn borst. ‘Wellesley. Zullen we naar binnen gaan?’

Ze nam hem in zich op. ‘Snap je het niet?’

‘Wát snap ik niet?’

‘Jij bent hier een speeltje, net als ik. Ik ben niet op zoek naar speeltjes. Ik ben op zoek naar iemand die speeltjes bezit.’

Een sigarettenmeisje stapte tussen hen door. Ze had een dienblad met wietsuikerspinnen en een scala aan joints, en plotseling was de godin verdwenen, als een ninja, en hij vroeg zich af of ze wel echt was geweest.

Hij begon te lachen. Wat belachelijk was het dat hij, Johnny Seabrook, de op één na beste pitcher van de school in het minder rijke deel van Wellesley, hier in de wolken tussen de sterren stond.

De ouderen die hier rondliepen hadden geld, dat was zeker, maar zijn bescheiden afkomst werd enigszins gecompenseerd door zijn looks, dus dat was tenminste iets. Hij kreeg oogcontact met een roodharig meisje in een rode satijnen jurk, en hij wilde bij wijze van toast het glas heffen, toen hij merkte dat hij dat ergens had laten staan. Ze wenkte hem met haar wijsvinger, en hij liep achter haar aan naar binnen. Ze speelden verstoppertje voor volwassenen. John-

ny volgde haar kamer in, kamer uit door de mensenmassa. Het landhuis leek er uitermate geschikt voor, met hoekjes en gaatjes, geheime doorgangen, verborgen kamers achter boekenkasten. Overal zagen ze de meest waanzinnige dingen – metalen kuipen vol champagne, tafels vol oesters, een half ontklede orgie op de leren banken van een bibliotheek. Overal waar je kwam stond er weer een bediende in smoking klaar met een dienblad vol cocktails. Johnny doolde door een mist van wietdampen, het betere spul dat smaakte naar live resin. De *contact high* versterkte de roes waarin hij al verkeerde, tot hij op een gegeven moment de indruk had dat hij zweefde door de gangen.

Hij verloor het meisje in het rood uit het oog, en toen wist hij ook niet meer in welke kamer hij was, en zijn eigen gezicht kwam hem niet bekend voor en voelde rubberachtig aan, als een masker dat hij over zijn hoofd had getrokken.

Hij kwam weer tot zichzelf toen hij languit op een biljarttafel lag, terwijl een vent met blozende wangen hem stralend aankeek – de presentator van dat ene televisieprogramma. Hij merkte dat de man een vochtige kin had, en dat hij met zijn hand in Johnny's spijkerbroek zat.

Hij wilde 'Nee' zeggen, maar dat klonk kinderlijk zwak – 'Nuh' – en toen strompelde hij de kamer uit, terwijl hij ondertussen zijn broekriem probeerde vast te maken. De vloer weigerde rustig te blijven liggen. Alles kreeg afschuwelijke vormen, alsof hij met een telescoop inzoomde van de plek waar vrijheid nog leuk was naar de plek waar vrijheid geen grenzen meer kende, waar je er duizelig en doodsbang van werd. Hij verlangde terug naar zijn middelbareschooltijd, naar zijn kamer met de vlag van de Red Sox aan de muur, en naar zijn vader en moeder en zijn nerderig-coole kleine zusje dat overal een mening over had en meestal gelijk had, en hij voelde zich afschuwelijk ver van huis.

En hij dacht aan wat zijn ouders zouden zeggen, en zijn docenten, en dat het allemaal zijn eigen schuld was, doordat hij had gedacht dat hij in deze wereld wel de grote stoere vent kon uithangen, dat hij lol kon trappen zonder dat daar consequenties aan vastzaten, en het bleek allemaal één afschuwelijk gore bende. Het was zijn eigen schuld dat hij zich hierheen had laten brengen, hij wist niet eens waar hij was, op instigatie van een meisje dat hij maar half kende, en dat hij allerlei rotzooi tot zich genomen had zonder erbij na te denken, en nu kreeg hij zijn verdiende loon.

Gedesoriënteerd stommelde hij van de ene naar de andere kamer, maar hij leek nergens te komen. Het landhuis was één groot doolhof waar alles naar al het andere leidde. En hij huilde inmiddels en bedacht dat hij niemand kon vertellen wat er gebeurd was, en hij nam zich voor nooit meer een druppel te drinken of ooit nog iemand onder ogen te komen, en hij kon niet terug naar zijn ouders, en op de trap doken ineens allerlei feestgangers voor hem op, met gezichten als een ballon. Een vrouw met een platinablonde pruik streek over zijn wang en likte zijn tranen van haar vinger, en toen keerde hij zich om en rende weer naar boven, alleen om van haar verlost te zijn.

Twee beveiligers op de tweede verdieping – een dikke slonzige en een sportschooltype met zorgvuldig gecoiffeerd haar – hielden zich bezig met een vrouw die op sensationele wijze in een grote vaas kotste. Johnny glipte ongezien langs. Hij had even een black-out, en toen...

... gleed de kunst van de muur, maar het was er in elk geval stil. Hij moest gewoon even op adem komen. Hij vermoedde dat hij in de buurt van de mastersuite – de hele vleugel – was, aangezien hij verder niemand zag, en hij werd ineens misselijk. Er was een grote deur zonder deurkruk die bekleed was met een scharlaken stof met een mooi dessin, als

een bank, en hij dacht dat een badkamerdeur van een rijk persoon er misschien zo uitzag, dus hij zette zijn schouder ertegenaan, maar de deur ging niet open, en hij wilde liever niet op de marmeren vloer kotsen, dus daarom zette hij extra kracht, waarop de deur openzwaaide en hij naar binnen struikelde en op een hoogpolig kleed viel en...

... zijn ogen niet kon geloven, een man die achterover in zijn stoel hing, zijn hoofd naar achteren, zijn lippen rood van genot, beschenen door het schijnsel van honderd zonden...

...

... zijn stoel draaiend, zijn gezicht verwrongen van woe-de...

...

... als een vuist die tegen zijn schouderblad beukte en er aan de andere kant weer uit kwam...

...

... braaksel spuwend terwijl hij strompelend langs een smalle diensttrap naar beneden liep...

...

... iemand kwam schreeuwend achter hem aan...

...

... hij struikelde en stuitte een paar treden naar beneden...

...

... hij herinnerde zich de verkeerde kamer binnen te zijn gegaan, wat hij daar gezien had, iets wat niemand had mogen zien...

...

... frisse lucht sloeg hem in het gezicht, en hij werd zowaar wat helderder.

Er stroomde bloed uit zijn oor, zijn linkeroor was kapot, in zijn goedkope overhemd zat op borsthoogte een diepro-

de vlek die steeds groter werd. Johnny hapte naar lucht toen hij door de tuindeuren naar buiten liep en aan de zijkant van het landhuis terecht kwam, op een gazon van zorgvuldig onderhouden Bermudagrass.

Het verlaten grasveld werd niet verlicht – ongetwijfeld met opzet.

Geen enkel teken van leven. Het huis was zo groot dat de achtertuin zo'n vierhonderd meter verderop lag. De coverband ging helemaal los op de Boss.

– liddle gurl is yer daddy home, did he go 'n' leave ya all alone –

Hij kon er niet naartoe. Geen van deze waanzinnig rijke types was te vertrouwen.

'Help,' zei hij, althans, hij dacht dat hij dat zei, maar het woord bleef steken in zijn hoofd.

Hij had zijn riem nog steeds niet vastgemaakt, en de schaamte om wat hij zich had laten aandoen zwol aan als een golf die dreigde hem onder water te duwen. Hij kon geen hulp zoeken, hij mocht hier met niemand over praten.

Verderop blokkeerden een paar bomen het zicht op de golfbaan van het aangrenzende landgoed. Het huis leek wel een kilometer ver weg te zijn en lag als een kasteel op een heuvel. De wind was gedraaid en voerde vanaf de baai en de kwelder de misselijkmakende stank van eb aan, de lucht van riekend zout water.

Johnny werd gek van de pijn. Hij draaide zijn hoofd en keek naar de voorkant van het landgoed. Het licht was fel, hij zag de dingen niet zo scherp meer, en alles leek in elkaar over te lopen. In de berm van de grote cirkelvormige oprijlaan zag hij licht naar buiten vallen.

De parkeerbedienden. Die waren wel te vertrouwen.

Voetstappen achter hem, zware voetstappen die de trap af kwamen, als naderend onweer.

Hij stond onvast op zijn benen en legde zijn gespreide vingers op de vochtige plek waar zijn schouder begon. Er kwam nog meer bloed uit het kogelgat, donker als inkt.

Was hij... Was hij echt door een kogel geraakt?

– en de Boss zong over een mes: *edgy and dull and* –

Hij liep in de richting van de bedienden, haalde zijn iPhone tevoorschijn en toetste het driecijferige nummer in, maar er zat geen gevoel in zijn vingers, het ontbrak hem aan kracht, en het gladde toestel gleed uit zijn hand en viel op de grond voordat hij op de groene knop had kunnen drukken.

Hij knielde om het toestel op te rapen, maar toen kon hij niet meer overeind komen, en bloed droop van zijn onderlip en hij huilde en hij zag het rood aangelopen gezicht van de presentator weer voor zich, en voor het eerst in zijn gezegende leven wist hij hoe het was om aangerand te zijn, vernederd, en hij kon zich niet voorstellen dat hij er ooit met iemand over zou praten, noch over wat hij achter de scharlaken deur had gezien, en toen hoorde hij achter zich de voetstappen naderen, gedempt door het goed onderhouden gras, en tussen de ritselende bladeren boog een slanke, sinistere schaduw zich naar hem toe.

Hij zag zijn eigen gezicht weerspiegeld in het donkere scherm van zijn telefoon, achter zijn vingers die zich naar het toestel uitstrekten, en toen zag hij een ander gezicht boven zijn schouder opdoemen, het gezicht van de man achter de scharlaken deur.

Ergens achter het huis begon de band te *ooo-ooo-ooo*’en, en hij zag alleen dat afschuwelijke gezicht zweven, onmenselijk en wezenloos als een spook, de rest van het lichaam in duisternis gehuld, en Johnny begon te jammeren, weer droop er bloed uit zijn mond, en hij probeerde zijn telefoon te pakken, zijn vingertoppen streken erlangs, het scherm

kwam tot leven, de groene knop was drie millimeter van zijn vingertoppen.

Maar toen hoorde hij een doffe klap, en zijn hand begon te gloeien van de pijn.

Hij zag dat die met een mes aan de grond was vastgenageld.

Hij deed zijn mond open, maar het enige wat hij uitbracht was een ademstoot, en toen pakte de man hem bij zijn haar, en een stem fluisterde in zijn oor: 'Stoute jongen.'

Het mes werd met een ruk omhooggetrokken, uit Johnny's hand, en toen werd zijn hoofd nog verder naar achteren getrokken, waardoor zijn keel kwam bloot te liggen, en zijn gevoel en het rocknummer werden één, zijn hart bonkte als de muziek in de verte, zijn oren bonsden op de maat van de drums, en zijn zenuwen waren *on fiii-ire*.

1

Hou mijn wodka even vast

Het was niet voor het eerst dat Evan boven op een gletsjer wodka dronk.

Maar het was wel de eerste keer dat hij naar een gletsjer was afgereisd met het uitdrukkelijke voornemen om daar wodka te gaan drinken.

Geen willekeurige gletsjer, maar de Langjökull, de gigant die het dichtst bij de hoofdstad van IJsland lag. Op een hoogte van vijftienhonderd meter boven de zeespiegel was het er zo ijzig koud dat Evan de lucht tussen zijn tanden door voelde gaan, hoewel er in de pop-upbar wel een kachel brandde.

Er was een hele reis voor nodig geweest om hier uiteindelijk te komen. Eerst een vlucht met overstap, daarna een rit over de toendra met zoveel turbulentie van de fourwheeldrive dat hij het gevoel kreeg dat zijn ingewanden door een industriële droger werden gehaald.

Twintig minuten geleden was hij op de precieze coördinaten aangekomen – 64.565653°N, 20.024822°W – vroeg genoeg om zijn gevoelloze vingers los te schudden en zijn eerste slokje te nemen van de bijzondere partij particulier gedestilleerde drank. Reyka – de naam kwam van het woord voor ‘rook’ – werd uit gerst getrokken en aangevuld met water dat door een vierduizend jaar geleden versteende

lavastroom werd gefilterd, waardoor het de zuiverste vloeistof ter wereld was.

Het barretje dat midden in de verlaten nietsigheid stond was weinig meer dan een kale houten keet die enkel bestond uit een paar balken en muren. Schaakborden op de tafels. Een kwartet potige IJslanders in voetbaltruien. Ramen die uitkeken op de uitgestrekte verblindend witte vlakte. Vanaf de planken met drankflessen tuurden decoratieve papegaaiduikers naar de clientèle.

Evan nam nog een slokje van de wodka die slechts in kleine hoeveelheden op de markt werd gebracht. Hij had vierduizend kilometer gereisd om de drank te proeven. Zijdezachte smaak, roos en lavendel, met een klein graantje in de afdronk. Hij zette zijn glaasje, gemaakt van gletsjerijs, voor zich op de bar neer.

Bijna ogenblikkelijk werd het verbrijzeld door de elleboog van een van de voetballers, die zich net met zijn dronken kop had omgedraaid naar een langslopende toerist om haar bij haar middel te grijpen. Evan ademde rustig uit en veegde de ijsresten van de bar. Hoewel de jongemannen luidruchtig en brutaal waren en een gevaarlijk hoog alcoholpercentage in hun bloed hadden, wist hij dat ze weinig kwaad in de zin hadden. Maar dat zou veranderen als niemand zorgde voor een koerscorrectie.

Aan de andere kant van Evan stond een man met vierkante kaken, een pensionado die met veel bravoure stond op te scheppen tegenover een clubje Australische studenten (en verder tegenover iedereen die het maar wilde horen) dat hij bij het legendarische Viking SWAT-team had gezeten dat bekendstond onder de naam Sérsveit Ríkislögreglustjóra. Hij was een niet onknappe man die zijn glorietijd al een paar jaar achter zich had gelaten en die zich met zichtbaar genot de aandacht van de jonge vrouwen liet welgevallen.

Vrolijk en geamuseerd probeerden de Australiërs zijn uitspraaklessen te volgen. Ze waren stuk voor stuk goed geproportioneerd, hadden een oogstrelende glimlach, lachten om de haverklap en hingen aan zijn lippen, net zo aangenaam verrast door deze onverwachte ontmoeting als hij.

‘... we hebben ook geen beroepsleger,’ vertelde de gepensioneerde agent in praktisch accentloos Engels. ‘Dus wij vormen de laatste verdedigingslinie wanneer het land in ernstige mate bedreigd wordt.’

Evan leunde naar voren en wenkte de barman om nog een bestelling te plaatsen. Terwijl hij weer een wodka ingeschonken kreeg, griste een van de voetballers het glas onder de fles vandaan om het vervolgens kapot te slaan.

Evan keek naar het plasje wodka op de bar tussen zijn handen. Hij richtte zich tot de barman, een bleke blonde Scandinaviër. ‘Ga jij even met ze praten? Of zal ik het doen?’

De barman haalde zijn schouders op. ‘Ze zijn met z’n vieren. En we zitten hier overal ver vandaan. Er is niets wat we kunnen doen.’

‘Nou,’ zei Evan. ‘Niet niets.’

De barman schonk hem nog een glaasje in, dat hij deze keer veiligstelde door het vast te houden. ‘Amerikaan?’ vroeg hij. ‘Wat doe je hier in IJsland? Zaken? Walvissen kijken?’

Evan hief het glaasje. ‘Hiervoor.’

‘Ben je daarvoor helemaal hiernaartoe gekomen?’ De barman keek hem met open mond aan. ‘Voor wodka?’

Waarom niet? dacht Evan.

Hij was op een punt in zijn leven aangekomen waarop hij eindelijk van kleine dingen kon genieten. Om het voorzichtig uit te drukken had hij een nogal ruige jeugd gehad. Hij was als een flipperbal van het ene naar het andere pleegge-

zin gestuiterd, op zijn twaalfde was hem een normaal leven ontzegd om in het geheim als moordmachine te worden opgeleid. Het supergeheime overheidsprogramma was bedoeld om van hem een inwisselbaar wapen te maken waarmee missies konden worden uitgevoerd die binnen de regels van het internationaal recht illegaal waren. Weeskinderen als hij werden opgeleid om in hun eentje bepaalde operaties uit te voeren – zonder leeftijdsgenoten, zonder ondersteuning, zonder back-up. Als Jack Johns er niet geweest was, Evans contactpersoon en vaderfiguur, dan zou hij door zijn deelname aan het Programma hoogstwaarschijnlijk zijn menselijkheid zijn kwijtgeraakt. Het was niet zo moeilijk om hem in een moordmachine om te toveren, had Jack hem vanaf het begin duidelijk gemaakt. Het moeilijke zat hem erin om ervoor te zorgen dat hij zijn menselijkheid behield. Het laten samengaan van die twee conflicterende doelen vormde voor Evan de grootste uitdaging.

Na iets meer dan tien jaar waarin Evan wereldwijd verschillende missies had volbracht, had hij zich teruggetrokken uit het Programma en was Jack hem ontvallen. Sindsdien was hij steeds onder de radar gebleven en had hij zijn skills ingezet om mensen te helpen die net zo machteloos waren als hij in zijn jeugd was geweest – pro-bonomissies die hij uitvoerde onder de naam Nowhere Man.

Momenteel zat hij tussen twee missies in. Hij had geen familie en werkte altijd alleen, maar degene die het dichtst bij hem stond was een zestienjarige hacker, Joey Morales, die nu voor onbepaalde tijd verlof had genomen om haar onafhankelijkheid te onderzoeken, wat dat ook maar mocht betekenen. Tegen al zijn vaste gewoontes in had hij een persoonlijke maar onbestemde band gekregen met een officier van justitie, Mia Hall genaamd, een relatie die dusdanige vormen had aangenomen dat hij haar twee maanden gele-

den had vergezeld toen ze voor een levensbedreigende operatie onder het mes moest en in coma was geraakt, zonder dat er een heldere prognose gesteld kon worden. Haar tienjarige zoontje, Peter, ook een van de weinigen bij wie Evan zich betrokken voelde, was toevertrouwd aan Mia's broer en schoonzus, die zich liefdevol over hem hadden ontfermd. Nu zowel Joey als Mia er niet was, was het zo rustig geworden in Los Angeles dat Evan had ontdekt hoe ontzettend eenzaam je in je vrijheid kon zijn.

Links van hem ratelde de IJslandse pensionado maar door. '... skydiven en de haven bewaken, dat soort dingen. Drugs en explosieven.'

'Explosieven,' zei een van de Australische studenten verrukt. 'Cool.'

'Beschouw me maar als een James Bond, maar dan een die echt bestaat,' ging de man verder. 'En die stoerder is.'

'Stoerder dan Bond?'

Aan de andere kant van Evan schreeuwden de voetballers 'Skál!' en sloegen hun glaasjes tegen elkaar. Ze likten het ijs en de wodka uit hun handpalmen op. Een oudere man en zijn vrouw liepen langs het luidruchtige clubje en kregen spottend commentaar naar hun hoofd geslingerd. De grootste van de vier, die een verhit gezicht had en smoorbezopen was, gaf de echtgenoot een klap op zijn schouder, waardoor de man struikelend naar de deur werd geduwd.

Dat trok Evans aandacht nog meer.

De forsgebouwde dronkenman droeg bretels, ideaal als aangrijpingspunt. Een metgezel van hem had zijn pols in het gips, altijd handig. Evan vond het prettig wanneer een schreeuwlelijk met knuppel en al aangeleverd werd. De man die Evans glas had afgepakt had een metalen lippiercing in de vorm van een muntje met een runenteken erop. Evans kennis over de IJslandse runentekens was de afgelo-

pen decennia wat weggezakt, maar hij meende te weten dat het teken een symbool was voor bescherming in de strijd. En de vierde droeg een bril met een titanium frame, ideaal om het zachte vlees rondom de oogkassen mee te bewerken.

Evan stond tussen de twee groepen in, trok zich nog meer terug in zichzelf en nam een slokje. Hij vond het heerlijk om te drinken.

Maar op drinkebroers was hij minder gesteld.

‘Wat was het grappigste wat u in uw werk bent tegengekomen?’ De Australische meiden verdrongen zich nu om de agent.

‘Toen mijn partner Rafn zichzelf per ongeluk in de voet schoot toen hij stond te pissen. Dwars door zijn schoen heen!’

Er werd gelachen. Het volgende rondje voor de dames werd gebracht – een misselijkmakend brouwsel dat werd opgeleukt met roze grapefruit, vlierbessenlikeur, sodawater en een kerstomaatje. Het leek op salade in een glaasje.

Het vrolijke gesprek werd vervolgd. ‘En wat was het engste wat u bent tegengekomen?’

De eerbiedwaardige agent streek met een hand door zijn peper-en-zoutkleurige haar. ‘Tja, dat zou ik jullie natuurlijk wel kunnen vertellen. Maar dan...’

Terwijl zijn Australische toehoorders hem lachend smeekten om antwoord te geven, deed Evan zijn ogen dicht om de bijzondere Reyka over zijn tong te laten gaan. Het spul was onwaarschijnlijk zacht, de afdronk kort, met een vleugje kruidige ceder.

Hij was een groot fan van wodka. Basale ingrediënten die zorgvuldig waren gedestilleerd en gefilterd tot het vocht tot de puurste essentie was teruggebracht.

Als schriel knaapje had Evan een vergelijkbaar proces

doorlopen. Gevechten van man tegen man, netwerkinfiltratie, eskrima-mesvechten, psychologische oorlogsvoering, SERE-tactiek – hij was onderworpen aan een zware training om meer te worden dan op grond van zijn nederige afkomst verwacht kon worden.

Zoals Jack altijd zei: *Een diamant is gewoon een stuk koolstof dat weet hoe je met druk moet omgaan.*

In een vertoon van agressieve loltrapperij beukte een van de voetballers met zijn vuist op de bar, waardoor een glazen asbak omhoogschoot, rakelings langs Evans wang. Het ding viel op de grond aan diggelen, vlak bij zijn schoenen.

Hij besteedde er geen aandacht aan. Intuïtief keek hij even op zijn RoamZone, de superbeveiligde hightech telefoon die hij overal mee naartoe nam. Altijd nadat hij in zijn hoedanigheid van de Nowhere Man iemand had geholpen, vroeg hij als tegenprestatie alleen maar dat die persoon zijn ontraceerbare nummer – 1-855-2-NOWHERE – aan iemand zou geven die hulp nodig had. Hij wist nooit wanneer hij gebeld zou worden, in wat voor levensbedreigende situatie de beller verkeerde, of wat er van hem verlangd werd. De enige constante was de eerste vraag die hij altijd stelde wanneer hij werd gebeld: *Heb je mijn hulp nodig?*

Op het robuuste toestel bleken geen gemiste oproepen te staan.

Links van hem leidde de agent zijn nieuwe verhaal in. ‘... jullie bekend met de geothermische baden?’

‘Natuurlijk! De warmwaterbronnen. We zijn net in de Blue Lagoon geweest. *Oh my god*, die kleur! En die mist.’

‘Nou, een uurtje ten oosten van Akureyri ligt er eentje die wat minder bekend is. We mogen met gepaste trots zeggen dat IJsland weinig criminaliteit kent, maar op een gegeven moment was er een onderneming die meende een loopje met onze welwillendheid te kunnen nemen door ons als

tussenstop van de EU naar Noord-Amerika te gebruiken. Meth. Grote partijen vanuit Dresden.'

Evan boog zich over de bar, sloot zijn handen om het glas en voelde het ijs tegen zijn handpalmen plakken.

'Wij dus tegen het vallen van de avond naar een lavaveld bij Mývatn. Mist hing als een gordijn over het land. Het door de aarde verwarmde water borrelde en kolkte. Hartverscheurend mooi.' De gepensioneerde agent zweeg even. 'Die blauwe gletsjertint, een kleur waarvan je je bijna niet kunt voorstellen dat God die kan maken. Wij komen daar dus, en...'

De jonge vrouwen bogen zich naar hem toe. 'En?'

'In dat intens blauwe water dreef een rode sliert, zo dik als mijn arm, als een verfstreek. Ik het water in. Klotsend door dat blauw, als een haai dat bloedspoor volgend. En toen zag ik het. Dobberend bij een muur van gestolde lava. Opgezwollen door het water. Het hoofd maakte een knik die anatomisch gezien helemaal niet kon.' De agent zette zijn vingertoppen als een tentje op de bar. 'Het touw waarmee hij gewurgd was, was bijna helemaal door zijn hals gesneden. Die vent moet zich gigantisch verweerd hebben.'

'Wie was het?' vroeg een van de Australiërs met grote ogen.

'Een Duitse drugsbaron. Degene die de hele operatie had opgezet.'

'Maar... wie had hem dan vermoord?'

Rechts van Evan stampen de voetballers met hun voeten op de maat van een drinklied. Maar zijn aandacht lag bij het verhaal dat verteld werd door het voormalige lid van de Sérsveit Ríkislögreglustjóra.

'Geloven jullie in sprookjes?' vroeg de agent.

De vrouwen staarden hem met glazige ogen aan.

'De overheid maakte gebruik van de diensten van een

huurmoordenaar, ene Orphan X,' vervolgde hij zijn verhaal. 'Een soort grote boze wolf. Waarschijnlijk een Amerikaan, misschien een Brit. Niemand wist wie hij was. Niemand heeft ooit zijn ware identiteit ontdekt. Misschien bestond hij niet eens. Misschien was hij gewoon een naam die ze schurken influisterden zodat die nooit meer een oog dichtdeden.'

'Denkt ú dat hij echt bestond?'

'Ik heb gezien wat hij geflikt had.'

'Die Duitse drugsbaron?'

'Plus vijf van zijn collega's, aangetroffen in verschillende stadia van demontage in een schuur aan de voet van de Námafjall. Hun drugsdepot. Een complete slachtpartij...' De agent schudde zijn hoofd. 'Daarmee was meteen het landelijk aantal slachtoffers uit het voorgaande decennium gehaald. Niemand heeft die vent zien komen of gaan. Geen voetafdrukken, geen bandensporen, geen ooggetuigen. Ze zeggen dat hij zo aan zijn bijnaam is gekomen. Zijn ándere bijnaam.'

'Hoe luidt die dan?' De Australiërs bogen zich nog verder naar hem toe, roerden ademloos met hun rietjes in hun drankjes.

'De Nowhere Man. Er wordt gefluisterd dat hij uit de spionagewereld afkomstig is. Maar hij is er nog steeds. Al weet niemand waar hij is.'

'Dat is niet waar,' zei een van de vrouwen. 'Dat kan niet waar zijn.'

'Hij heeft een geheim telefoonnummer. Als je de geruchten tenminste mag geloven. Het nummer gaat van hand tot hand, en wanneer je het intoetst, neemt hij op met: "Kan ik je helpen?"'

Evan schudde zijn hoofd, nauwelijks zichtbaar.

De gepensioneerde agent richtte zich tot hem. 'Wat?'

‘Kan ik je helpen?’ herhaalde Evan. ‘Dat klinkt nogal... onderdanig.’

‘Dat is hij allesbehalve,’ zei de agent.

‘Ik zou denken dat hij zich iets krachtiger zou uitdrukken,’ opperde Evan. ‘Zoals: heb je mijn hulp nodig?’

‘Nou, wat hij ook zegt, hij is niet iemand die je achter je aan wilt hebben.’

‘Hoe ziet hij eruit?’ vroeg een andere student.

‘Stelt niet veel voor,’ zei de agent, die zich opgelucht weer tot het clubje studenten richtte. ‘Er is nauwelijks iets over hem bekend. Normale lengte, normaal postuur. Een alledaagse verschijning, niet al te knap.’

De vrouwen hoorden hem ademloos aan.

De agent vervolgde zijn verhaal. ‘Hij komt overal, wordt er gezegd. En hij is overal toe in staat. Is nergens bang voor.’

‘Niemand is nergens bang voor,’ verklaarde Evan.

De agent wierp hem een verstoorde blik toe. ‘Wat weet een toerist als u nou van iemand als hij? Hij heeft drugsdealers, terroristen, staatshoofden omgelegd. Hij laat een spoor van verwoesting achter. Dat heb ik met eigen ogen gezien.’

Evan haalde zijn schouders op en wenkte de barman om nog een wodka te bestellen. Dat zou zijn laatste zijn. Hij had nog een lange, ruige rit voor de boeg, en daarna een nog langere vlucht vanaf de hoofdstad.

De agent blies in zijn handen. ‘Er wordt gefluisterd dat hij er niet voor terugdeinsde om zich in het huis van een van de meest gevreesde mannen ter wereld te wagen. Hij nam het op tegen twintig man. En hij wordt er niet warm of koud van als hij bespot wordt. Hij kijkt ze gewoon aan en zegt dan...’ Zijn dramatische stilzwijgen hield net iets te lang aan. “‘Zie ik eruit als iemand die je bang kunt maken?’”

Evan verslikte zich bijna in zijn slokje Reyka.

De agent draaide zich met een ruk om op zijn barkruk. 'Wat nou weer?'

Evan veegde zijn mond af. 'Dat klinkt... Dat klinkt gewoon niet zo krachtig.'

'Oké, meneer Amerikaanse betweter. Wat denkt u dan dat hij zou zeggen?'

Voordat Evan kon reageren, fluisterde de voetballer met de lippiercing iets tegen zijn vriend, boog zich naar voren en griste een glas uit de hand van de dichtstbijzijnde Australische vrouw. Hij sloeg het drankje in één keer achterover en gooide het glas op de grond kapot, brullend tot de spieren in zijn hals strak waren gespannen.

Evan draaide zich op zijn barkruk om en keek de vier aan. 'Zeg,' zei hij, 'jullie stellen mijn geduld nu wel heel erg op de proef.'

De bullebak keek hem aan. 'We willen jouw geduld helemaal niet op de proef stellen.' Hij was schor van de hoeveelheid alcohol die hij tot zich had genomen. Hij legde een hand op Evans schouder en kneep erin. 'Wat moet ik doen om het goed te maken?'

'Je excuses aanbieden,' zei Evan. 'Dat zou mooi zijn.'

De man begon schor te lachen.

Zijn vrienden verspreidden zich achter hem en schopten barkrukken aan de kant om ruimte te maken.

Evan zuchtte en reikte de agent zijn glas aan. 'Hou mijn wodka even vast.'

Overdonderd pakte de man het glas; zijn mond zakte een stukje open.

Met zijn handen op de bar richtte Evan zich tot de Australische vrouwen. 'Willen jullie me een ogenblikje excuseren?'

Vanuit een ooghoek nam hij de voetballers op en keek welke spullen handig waren om te gebruiken.

De rode bretels waren stevig en voorzien van metalen clips. De titanium bril hing zo ver naar voren op de neus van de drager dat hij uiterst geschikt was om er het kraakbeen mee te verbrijzelen.

De gipspols hing laag in een mitella, zodat hij die met een welgemikte draaikick met gemak tegen de kaak kon trappen.

Evan voelde dat de voetballer zijn schouder steviger vastpakte.

Hij hield zijn blik gericht op zijn eigen handen, waarmee hij de rand van de bar vasthield. Hij voelde de ruimte om zich heen.

Halflege fles onder handbereik bij de tap.

Onder zich een bierkruk, stevige constructie, met poten die dik genoeg waren om iemand mee te lijf te gaan.

Achter de man die zijn schouder vasthield lag een plas gemorst bier op de grond.

‘Ik weet dat je een hoge dunk van jezelf hebt,’ zei Evan rustig. ‘En dat je je in je zelfvertrouwen gesterkt voelt doordat jullie met z’n vieren zijn en dit een thuiswedstrijd is voor jullie.’

Hij kwam overeind.

Achter hem hoorde hij een van de Australische vrouwen zenuwachtig lachen, en de agent zoog de lucht tussen zijn tanden door.

‘Maar kijk me nou eens aan.’ Evan keek de man recht in de ogen en zette zijn rechtervoet iets naar achteren om steviger te staan. ‘Kijk eens goed. En ga eens bij jezelf na...’

Hij nam de forsgebouwde man in zich op, keek naar de piercing met de rune die op zijn kin hing, als een *soul patch*. Uitnodigend.

Evan zei: ‘Zie ik eruit alsof ik bang ben?’

De *flight attendant* bleef met de drankrolley bij Evans stoel staan. Eerder had hij haar gevraagd om een zak ijs om op zijn hand te doen.

Ze keek hem met een opgewekt maar vermoeid lachje aan. ‘Kan ik nog iets voor u betekenen?’

‘Wat voor merken wodka hebben jullie?’

Ze somde ze op.

Evan zei: ‘Water is prima, bedankt.’

Terwijl ze hem water inschonk, werd er omgeroepen dat over veertig minuten de landing naar LAX zou worden ingezet. Het zou dan bijna avond zijn. Ze zette het glas op zijn dienblad, dat hij tot grote verbazing van de passagier naast hem naarstig met een desinfecterend doekje had schoongeboend.

De *flight attendant* wees met haar kin naar de zak met ijs die hij op zijn hand hield. Het meeste ervan was inmiddels gesmolten. ‘Zal ik dat meenemen?’

Evan tilde de druipende zak op, waardoor er op zijn linker ring- en middelvinger een lelijke blauwe plek zichtbaar werd. Op de gezwollen geel-blauwe knokkels waren adertjes gesprongen, die een incompleet patroon van ijskristallen vormden. Toen hij haar de zak met ijs gaf, gleden haar ogen naar de verwonding.

‘Jeetje, dat ziet er niet al te best uit. Wat is dat?’

‘Volgens mij,’ zei hij, ‘is het een IJslandse rune die bescherming in de strijd biedt.’